

ZA DOBRO VOLJO

IGRAJMO SE »POTNIKE«.

Igrajoči nastopijo kot potniki. Vstopijo se v krog. Prvi stopi iz kroga k drugemu, ki ga poljubno izbere, in mu pravi n. pr.:

»Jaz sem Anton.

Pridem iz Amerike.

Prodajam angleško blago.

Grem v Avgsburg.«... (Vse značilne besede z začetno črko »a«.)

Prvi je izvršil svojo nalogo in se vrne na svoje mesto. Ta, ki ga je prej nagovoril, je drugi potnik, in mora koj stopiti do kateregakoli soigralca ter reče n. pr.:

»Jaz sem Blaž.

Prihajam iz Beljaka.

Prodajam bombaž.

Grem v Bohinj.«

Nagovorjeni je tretji potnik, ki poišče tovariša v krogu in nadaljuje n. pr.:

»Jaz sem Ciril.

Prihajam iz Celja.

Prodajam cement.

potujem v Celovec.«

Naslednji potnik mora začeti s »č«. Na pr.:

»Jaz sem Črtomir.

Prišel sem iz Črnomlja.

Prodajam črešnje.

Potujem v Čemšenik.«

Peti n. pr.:

»Jaz sem Davorin.

Prihajam z Dunaja.

Prodajam dateljne.

Potujem na Dovje.«

Kolikor je igralcev, toliko potnikov pride na vrsto po abecedi. Kdor si ne zna pomagati, ali napačno govori, plača kazen, ali se mu odmeri nedolžna krca po roki, ali kakor se igralci domenijo. — Deklice si izbirajo seveda dekliška imena.

Hladnokrvnost (flegmatična kri). O Francozu beremo, da je prijezdil nekoč na most, ki je pa bil tako ozek, da bi se dva jezdeca ne mogla srečati. Anglež — tudi na konju — mu pride nasproti. Kdo naj se izogne? Noben se ni maral kar tako vdati. »Anglež se kakšnemu Francozu ne umakne,« pravi angleški jezdec. »Primaruha,« ga zavrne čisto mirno francoski tekmeč, »saj moj konj je tudi Anglež, pa še starejši je kot vaš.«

Anglež si iz tega odgovora nič ne stori, ampak potegne iz žepa svoj časopis in pristavi: »Lahko čakam; imam tako lepo priliko, da pregledam današnje novice. Med tem se boste pa potrudili, da mi napravite prostor.« In meni nič tebi nič vzame v roke svoj dnevnik, ga razvije in mirno sedeč na konju prelistava dobro uro svoj časopisni papir. Ko je že zadostil svoji radovednosti, zgane časopis, pogleda Francoza in pravi: »Eh bien!«

Pa Francoz tudi ni izgubil glave in potrpežljivosti. Nagovoril je Angleža: »Bodite tako ljubeznivi, pa še meni posodite časopis, da ga berem. V tem času vas bo morda prijala volja, da se mi umaknete.«

Ko je Anglež spoznal potrpežljivost svojega nasprotnika, se je čutil premaganega, in je zaklaval: »Le pojdite; bom pa jaz prostor napravil!«

V čakalnici slavnega zdravnika Hufelanda. Ta mož je bil posebnjež. Nič ni bolj sovražil, kot klepetavo in prazno govorjenje. Imel je sila veliko bolnikov, zato mu je bil čas dragocen, beseda kratka.

Nekoč je prišla po zdravniško pomoč neka gospa, ki je zavihala rokav in pokazala svojo bolno roko, preden je mogel zdravnik vprašati, kaj ji manjka. Stegnila je desnico in izustila samo: »Vnetje!« — »Gorke obkladke« reče doktor, očisti previdno že precej razbolelo rano in jo obveže. Gospa gre, ne da bi še kaj rekla; prav tako je molčal tudi mož zdravilstva.

Drugi dan se vrne ta posebnost ženskega spola, pokaže odgrnjeno roko z besedo: »Bolje.« Prav tako kratko in jedrnato se odreže tudi doktor: »Nadaljujte z obkladki!«

Šele čez več dni se prikaže molčeča gospa zopet in zakliče: »Zdrava! Račun? — »Nič,« se odreže sloveči zdravnik in se smehlja prav iz srca, češ, »vi ste najbolj brihtna ženska, kar sem jih doslej srečal.

SMEH JE ZDRAV

Kje je vest? Mestna gospa je povabila na popoldanski obisk več svojih prijateljic. Naročila je vse potrebno za prigrizek, med drugim tudi sladko torto. Njena hčerka, šolska učenka — sladkosneda, je zavohala to tako ljubo ji slaščico, pa jo je hodila ščipat in rezat tako, da jo je skoraj polovico spravila pod svojo streho. Kmalu nato je pa čutila tiho kazen: v želodec jo je jelo neznansko ščipati in grizti. Morala je v posteljo.

Ker je pa v šoli slišala, da človeka, ki je napravil kako porednost, vest peče, je poklicala mamo in rekla kazaje z roko na želodec: »Mama, ali je tukaj notri vest?« — »Mati hudomušno: »To ne, pač pa je tam polovico torte.«

Kako sta pozneje obračunali, tega pa zgodba ne pove.

Ni zadel. Učitelj vpraša: »Kdo pozna kak prozoren predmet?« Jakec se oglasi: »Ključ, ki ima luknjo.«

Porednej. Nacek je v šoli zopet pošteno pokaran: »Ti nepridiprav! Če bi tvoj oče vedel, kako si nagajiv in neposlušen, bi dobil sive lase od same žalosti.« — »To bi bila mama vesela, gospod učitelj.« — »Kako to, Nacek?« — »Zato, ker je očka ves plešast.«